

தொல்காப்பியத்தில் இலக்கிய நெறியும் வழக்கியல் நெறியும்

முனைவர் அராங்க. பார்

பேராசிரியர் மற்றும் தலைவர்

தமிழியல் துறை

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

அண்ணாமலை நகர்

தொல்காப்பியம் ஓர் இலக்கணக்கடல். இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகளாக வற்றாதிருக்கும் இக்கடல் மொழிக்காப்பாகவும், அறிவுச் சுரங்கமாகவும் திகழ்கின்றது. இதனைக் கற்றுத் தெளிந்தவர்கள் படைப்பில் இலக்கணப் பிழை நிகழாது. இத்தகைய இலக்கண நூலில் இலக்கியத் தன்மை உள்ளதா என்னும் வினாவுக்கு விடையாக அமைந்ததே இக்கட்டுரை.

மலர்: 3

இதழ்: 3

தொகுதி: II

மாதம்: ஜனவரி

வருடம்: 2019

ISSN: 2454-3993

‘ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியம்’ என்று கூறும் போது இவ்விலக்கண நூல் இலக்கியத்தின் சாறாகத்தானே இருக்க வேண்டும்! ‘இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்புவதுதானே மரபு. இலக்கண விதிகளின் தொகுப்பாய் அமைந்த இந்நூலில் ஆங்காங்கே சுவைதரும் இலக்கியச் சுவடுகள் நம் நெஞ்சைக் கவர்கின்றன. விரிந்து பரந்த விசும்பில் விண்மீன்களைப்போல ஒளிதரும் இவ்விலக்கியப் பூக்கள் சிலவற்றைக் காணலாம்.

எழுத்ததிகாரத்தில் என்ன செய்யுள் நயம் காட்ட முடியும் என்று யாரும் கேட்கக்கூடும். உயிரெழுத்து, மெய்யெழுத்து, உயிர்மெய்யெழுத்து என்பவற்றைக் குறிக்கும்போது எழுத்ததிகாரத்திலும் கவிதை துளிர்க்கக் காணலாம். மெய் தனியாக இயங்குமா? இயங்காது. எனினும் பருவுடலாகிய மெய்யே கண்ணுக்குப் புலப்படும். அதன்வழியே உயிர் தன் இருப்பை உணர்த்தும். இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“மெய்யின் வழியது உயிர்தோன்று நிலையே” (எழுத்து. 18)

என நயம்பட மொழியக் காணலாம். மனிதர்களில் ஒவ்வொருவரும் வேறுபட்ட தோற்றமுடையவராய் இருத்தல் இயல்பு. சிலர் ஒப்புமை உடையவராக ஒருவரைப்போல மற்றவர் இருப்பது அரிதாக நிகழ்வது. அப்போது முகத்துறுப்புக்களை, கண், காது, மூக்கு என உற்றுநோக்கித் திறம்படக் கண்டால் ‘அவர்வேறு இவர்வேறு’ எனச் சொல்ல இயலும். எழுத்துக்களின் பிறப்பும் இத்தகையதே.

அ, ஆ இரண்டு அங்காந் தியலும் (எழுத்து. 85)

உ ஊ ஒ ஓ ஔ என இசைக்கும் (எழுத்து. 87)

அப்பால் ஐந்தும் இதழ்குவிந்து இயங்கும்

என்றும் கூறும்போது, இவ்வெழுத்துக்களின் பிறப்பில் வேறுபாடில்லையா?

ஒரு தாயின் வயிற்றில் இரட்டைப்பிள்ளை போலவா இவை தோன்றின என்று கேட்கத்தோன்றும். இதற்காகவே,

**எல்லா எழுத்தும் சொல்லும் காலைப்
பிறப்பின் ஆக்கம் வேறுவேறு இயல்
திறப்படத் தெரியும் காட்சி யான**

என்றார். திறம்படக் காணுதல் என்பது திறனாய்வு நெறியைக் குறிப்பதாகும். மனிதப் பிறப்பு வேறு வேறாய் அமைவது போலவே எழுத்துப் பிறப்பும் வேறு வேறுவகையுற அமைவதைத் தெளிய உணர்த்தினார்.

இலக்கியக் களத்தில் கதை நிகழ்ச்சிகள் ஓடும். அவ்வாறான தொடர்ச்சியில் முன்பு நிகழ்ந்தவைகளை அவ்வப்போது சிங்கநோக்காகச் சொல்லிச்செல்வது படைப்புநெறியாகும். இளமைதொட்டு நிகழ்ந்த நிகழ்வுகள் பாத்திரங்களின் மனத்தில் சங்கிலித் தொடர்போலத் தொடர்ந்து வரும். ‘நான் முன்பு சொன்னதுபோல’ என்று பேசுவோர் கூறுவது

போல இலக்கியத்திலும் முன் நிகழ்வுகளை எடுத்துக்காட்டுதல் நிகழும். சிலப்பதிகாரத்தில் அடைக்கலக் காதையில், கோவலன் முன்னர்ப்புரிந்த அறவினைகள் தொடர்ந்து மாடலன் என்ற அந்தணனாற் கூறப்படுகின்றன. கொலைக்களக்காதையில் கோவலன் கண்ணகியிடம் பூம்புகார் நிகழ்வுகளை எடுத்து மொழிகிறான். இவ்வாறு முன் சென்றவற்றைத் தழுவி உரைக்கும் போக்கு இலக்கணத்திலும் நிகழும் என்பது தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்தில் புலனாகும்.

**திங்களும் நாளும் முந்துகிளந் தன்ன (தொல். எழுத்து. 286)
ஒன்பான் முதனிலை முந்துகிளந் தற்றே (தொல். எழுத்து. 463)**

எனவரும். இலக்கண விதிகளை இயந்திரம் போலக் கூறாமல் இலக்கிய நயம்பட உரைக்கும் பாங்கு தொல்காப்பியருடையது. ஐகார ஈற்றுத் திங்கள், சித்திரை, ஐகார ஈற்று நாள் ஆதிரை இவ்விரண்டும் பிறசொற்களோடு புணரும்போது எங்ஙனம் புணரும் என்று கூற வந்த தொல்காப்பியர் அவை முன்பு இத்தகைய பெயர் சேர்ந்தாற் போலத் தான் என்பதற்கு ‘முந்து கிளந்தன்ன’ என்றார். முன்பு என்ன கூறப்பட்டுள்ளது!

**திங்கள்முன் இக்கே சாரியை (248)
நாள்முன் தோன்றும் தொழில்நிலைக் கிளவிக்கு
ஆன்இடை வருதல் ஐயமின்றே (247)**

எனக் கூறப்பட்டுள்ளமை காட்டுகின்றார். ஆடிக்குக் கொண்டான், பரணியாற் கொண்டான் என்பதற்குரிய இவ்விரிகளைப் போலவே ஐகார ஈற்றுப் பெயர்களும் புணருமென்றனர். இதன்படிச் சித்திரைக்குக் கொண்டான், ஆதிரையாற் கொண்டான் எனவரும். ஒரு விதியைக் கூறிய பின் அதற்கொத்த எல்லாவற்றையும் அவ்விதிப்படிக்க காண்க எனக் கூறுதல் ‘ஒன்றின முடித்தல் தன்னின முடித்தல்’ என்னும் உத்திக்குரியதாகும். இம்முறையில் அகரத்திற்கு உரிய விதி ஊகாரம் வரையில் செல்கிறது.

**ஆகார இறுதி அகர இயற்றே (221)
ஈகார இறுதி ஆகார இயற்றே (249)
உகர இறுதி அகர இயற்றே (254)
ஊகார இறுதி ஆகார இயற்றே (264)
ஏகார இறுதி ஊகார இயற்றே (274)**

என்று அடுக்கக்கக் குடியிருப்புப் போலத் தொடரக் காணலாம்.

சொல்லதிகாரப் பொருளே இலக்கியச் சுவையுடையது. அதனைத் தம் சுவைத்திறனால் மேலும் நயமுடையதாகப் படைக்கின்றார் தொல்காப்பியர். எதற்கு எதனை உவமை கூறுவது என்ற வினா எழுகின்றது. முதற்பொருளுக்கு முதற்பொருள் சினைப்பொருளுக்குச் சினைப்பொருள் என்பது இலக்கணமாகக் கூறப்படுகிறது.

**இம்மரத்தினும் அம்மரம் வலிமையானது
இவள் கண்ணைவிட அவள் கண் அழகானது**

என்றவாறு வரவேண்டும். இந்த விதிக்கு மாறாகவும் வழக்கு இருப்பதைக் கண்ட தொல்காப்பியர்,

தகுதியும் வழக்கும் தழீஇயின ஒழுகும் பகுதிக் கிளவி வரைநிலை இலவே (தொல். 500)

என்று கூறுகின்றார். முதலுக்கு முதல், சினைக்குச் சினை என்ற வரையறையைத் தாண்டி இலக்கியம் சென்றுவிட்டதையே இந்த நூற்பா காட்டுகின்றது. முதலுக்குச் சினையும் சினைக்கு முதலும் கூறலாம் எனப் புறனடை வகுக்கிறது இந்நூற்பா என்கிறார் தெய்வச் சிலையார்.

கார் கூந்தல் தளிர் மேனி

என முதலுக்குச் சினையும் சினைக்கு முதலும் வந்தன. எல்லைகளை மீறுவதே கவிதை கற்பனை சிறகு விரிக்கும்போது வானப்பரப்பு முழுவதும் அதற்குரியதாகிவிடும். இலக்கியத்தின் இத்தன்மையை இந்நூற்பா புலப்படுத்தி நிற்கிறது.

புறநானூற்றின் செய்யுட்கள் பெற்றுள்ள அடிக்குறிப்புகள் வழங்கும் ஒரு தொடர் சிந்தனைக்குரியது.

அவனை அவர் பாடியது

என நாடாளும் வேந்தனை அவன் என்றும், புலவரை அவரென்றும் கூறும் ஒரு மரபை இங்கு நாம் காண்கிறோம். அதிகாரமும் ஆளுமையும் செல்வமும் படைத்த வேந்தன் 'அவன்' எனப்படுகிறான். அடுத்த வேளை உணவுக்கு உறுதியில்லாத, வேற்றிழை நுழைந்த துன்னரும் சிதார் உடுத்த எளியபுலவன் 'அவர்' எனப்படுகிறார். புலமையைப் போற்றியது தமிழகம் என்பதற்கு இந்த ஒரு அடிக்குறிப்புப் போதுமானது.

அவன் வந்தான் இவள் போயினாள் அவர் வந்தார் (பன்மை)

என்று பெயரில் உள்ள ஒருமை பன்மையே வினையிலும் வரவெண்டுமென்பதைத் தொல்காப்பியர்,

வினையின் தோன்றும் பாலநி கிளவியும் பெயரில் தோன்றும் பாலநி கிளவியும் மயங்கல் கூடா தம்மர பினவே (494)

என்று இலக்கணப்படுத்தினர். ஆனால் இதற்கு மாறாக புலவன் வந்தான் அவன் பாடினான் என்று கூறாமல் அவர் பாடியது எனக் கூறும் வழக்கையும் கண்ட தொல்காப்பியர்,

ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும் ஒன்றனைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும்

வழக்கி னாகிய உயர்சொற் கிளவி இலக்கண மருங்கின் சொல்லா றல்ல

என்று கூறுகின்றார். இது இலக்கண நெறியன்று வழக்கில் உள்ளது என்று கூறி அதனையும் ஏற்குமாறே கூறுகின்றார். தொல்காப்பியன் என்றே கூறவேண்டும். தொல்காப்பியர் எனக் கூறவில்லையா? இது 'மரியாதைப் பன்மை' என்று பிற்காலத்திற் கூறப்பட்டது.

கிள்ளிவளவன் வென்றான் கோவூர்கிழார் அவனைப் போற்றிப் புகழ்ந்தார்

எனக் கூறுவது இலக்கண முரணாயினும் கற்ற கல்விக்கும் புலமைக்கும் பெருமதிப்புத் தருவது ஒரு பண்பாட்டின் சிறப்புக் கூறாகவே விளங்கக் காணலாம். இந்த வழக்கினாகிய உயர்சொற்கிளவி இன்று மிகவும் மாறிவிட்டது.

சாத்தன் வந்தான்

என்பது சாத்தன் வந்தார் எனப் பண்டைக் காலத்திலேயே வழக்கில் உயர்சொற்கிளவி வந்தது. பின்னர்,

சாத்தனார் வந்தார் தொல்காப்பியனார் இயற்றினார்

எனப் பெயரிலும் வினையிலும் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. அதற்குப் பின்னர் சாத்தனார் அவர்கள் வந்தார்கள். புலவர் அவர்கள் சொன்னார்கள் என்று ஆர் விசுவநாதன் கள் விசுவநாதன் இணைந்து மதிப்புமிக்க அளிக்கும் நிலையைக் காண்கிறோம். இது இலக்கண நெறிக்கும் வழக்கியல் நெறிக்கும் ஒத்ததன்று. இது புகழ்ச்சியின் அளவுமிஞ்சிய நிலையைக் காட்டுவதாகவே அமைகிறது. விசுவநாதன் விசுவநாதன் சேர்ப்பதால் பெருமை வந்துவிடாது. நாயார் வந்தார் நரியார் போனார் என்று கூறுவதால் விலங்குக்குப் பெருமை உருமா? வரலாறு எழுதும் அறிஞர் பெருமக்கள் இராசராசன் பெரியகோயிலைக் கட்டினான். இராசேந்திரன் கங்கைக் கரை வரை படையெடுத்துச் சென்றான் என்று கூறுவதற்குத் தயங்கவில்லை. பரணன் பாடினன், கபிலன் பாடினன் என்று புலவர்களையும் ஒருமை ஈறு கொடுத்து வழங்குகின்ற நிலை காண்கிறோம். தொல்காப்பியர் இதனை அறிந்தே 'இலக்கண மருங்கின் சொல்லா றல்ல என்று கூறினார். வழக்கினாகிய உயர்சொல் இது என்று சொல்லும்போது எழுத்துமொழிக்கு இது உரியதன்று என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. எழுத்து வழக்கில் வரினும் இலக்கணம் ஆகாது என்பது தெளிவுறுத்தப்படுகிறது.

மொழி என்பது ஆளுவோனின் தேவைக்கேற்ப சுருங்கியும் விரிந்தும் மாறியும் தன்போக்கைக் கொண்டு செல்ல அனுமதிப்பது.

**சோழநாடு – சோணாடு
மலையமனாடு – மலாடு**

எனச் சுருங்கியது.

**நெல் விளையும்மே
இணையடி நீழலே**

என நீண்டது.

**குறுத்தாட் பூதம்
முத்தையிருந்து**

என வலித்தது.

**தண்டை யினக்கிளி கடிவோள்
அம்பு சூழ் புவி**

என மெலித்தது. தாமரை என்பது மரை என்றும், ஒந்தி என்பது ஒதி என்றும் நீலம் என்பது நீல் என்றும் எழுத்துக் குறைந்தும் வந்தன. இவ்வாறான மாற்றங்கள் நிகழும்போது காலக்குறிப்பும் மாறும். வருகிறேன் என்று சொல்ல வேண்டியவிடத்தில் 'இதோ வந்தேன்' என்பான்.

**வாராக் காலத்தும் நிகழும் காலத்தும்
ஓராங்கு வருஉம் வினைச்சொற் கிளவி
இறந்த காலத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல்
விரைந்த பொருள என்மனார் புலவர் (726)**

எனத் தொல்காப்பியர் வழக்கு நெறியை இலக்கணப்படுத்தியமை காணலாம். இதன்படி

**நாளை நடந்தது என்று எண்ணிக்கொள்
இன்று நடந்தது என்னஎன்பது அறிந்துகொள்**

எனவரக் காணலாம். விரைந்து சொல்லுங்கால் இத்தகைய மாற்றங்கள் நிகழவே செய்யும்.

தொல்காப்பியர் மொழிக்காப்புச் செய்வது நம் கவனத்திற்குரியது. வழக்கில் உள்ளவற்றை ஒத்துக்கொள்ளுமாறு இலக்கண விதி சமைக்கும் அவர். பிறமொழிச் சொற்களை ஏற்பதற்கு வரையறை காண்கிறார். இத்தகைய வரையறைகள் ஒரு மொழி தன் நீர்மை கெடாதிருக்க சமைக்கப்படும் அரணாகும்.

**வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொர்இ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே (884)**

என்று அவர் சமைக்கும் விதி போற்றத்தக்கது. ஹரி என்பதை அரி என்றும் ஹரன் என்பதை அரன் என்றும் விஜயம் என்பதை விசயம் என்றும் மாற்றி வழங்க வேண்டுமென்பதை இவ்விதி எடுத்துரைக்கின்றது. இதற்கு முன்பு யாரும் இப்படி விதியொன்றும் செய்யவில்லை. ஏனெனில் அக்காலத்தில் வடமொழி தமிழுக்குள் புகும் நிலை இல்லை. இவ்விதி சமைக்கு முன்பாக, வடமொழியின் சில சொற்களும் உட்புகாத தூய தனித்தமிழ் மக்கள் வழக்கிலும் இலக்கியத்திலும் இருந்தது என்பது தெளிவுற விளங்குகின்றது.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் அகமும் புறமுகமாகிய திணைப் பொருளைப் பற்றியது. தொல்காப்பியர் இதனுள் செய்யுளின் பாடு பொருளையும், வடிவத்தையும், எடுத்துரை உத்தியையும் கூறுகின்றார். அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியியல் என்னும் ஐந்தும் பாடுபொருள் பற்றியன. செய்யுளியல் பாட்டின் வடிவம் பற்றியது. உவம இயலும் மெய்ப்பாட்டியலும் எடுத்துரை உத்திகளை மொழிவது. மரபியல், தொன்று தொட்டு வரும் சொன் மரபு கூறுவது. இவை கூறும் செய்யுள் உறுப்புக்கள் முப்பத்து நான்காதலைச் செய்யுளியலின் முதல் நூற்பாவிற் கூறியுள்ளமை கருதத் தக்கது. அவை யாவன:

**மாத்திரை, எழுத்து, அசை, சீர் அடி, யாப்பு
மரபு தூக்கு தொடை நோக்கு பா, அளவு
திணை கைகோள், கூற்று
கேட்போர் களன் காலம்
பயன் மெய்ப்பாடு எச்சம்
முன்னம் பொருள் துறை
மாட்டு வண்ணம்
அம்மை அழகு தொன்மை தோல்
விருந்து இயைபு புலன் இழைபு**

என்பன. இலக்கியப் படைப்புகள் அனைத்தும் இவற்றுள் அடங்கும். மாத்திரை தொடங்கி வனப்பு ஈறாக வரும் இவை உலக வழக்கோடு மாறுபடாது பொருந்த அமைவன. இதனை ஓர் எடுத்துக்காட்டுகளால் இங்கு விளக்கலாம்.

**நள்ளென் றன்றே யாமம் சொல்லவிந்து
இனிது அடங்கினரே மாக்கள் முனிவின்று
நனந்தலை உலகமும் துஞ்சம்
ஓர்பான் மன்ற துஞ்சா தேனே (குறுந். 6)**

இப்பாட்டு அகப்பொருள் பற்றியது. மாத்திரை முதலாக அடிவரையில் பொருள் செறிந்தது. இது குறிஞ்சித்திணைக்குரிய பாட்டு களவுக் காலத்துக்கும் யாமப் பொழுதுக்கும் உரியது. இது நிலை மண்டல ஆசிரிய யாப்புக்குரியது. அகமரபு பேசுவதாக அமைந்தது. இது தலைவி கூற்றாக அமைவது. தலைவி கூறத் தோழி கேட்பதாக அமைந்தது. கூற்றின் பயன் வரைதலை எண்ணுவது. மெய்ப்பாடு பிரிவு பற்றிய அவலமாகும். நான்கடிப் பாட்டாகிய இது தலைவியின் அளவிறந்த துயர் கூறுவது. ஊரில் எல்லாரும் உறங்கின் மாவும் புள்ளும் உறங்கின. யான் மட்டுமே தூங்காது உள்ளேன் என்று கூறும் இந்த வருத்தம் கற்பனையன்று உலகிற்காணப்படுவது உலகு கண்டதுமாகும்.

**பூவுறங்குது பொழுதுறங்குது
பூம்பிஞ்சு காயுறங்குது
ஆவுறங்குது கன்றுறங்குது
ஆசைமனம் உறங்கலியே!
ஊருறங்குது உறவுறங்குது
ஊருணியும் உறங்கிடுமே
நடுச்சாமம் நானுறங்கலியே!
நனைந்தவிழி உறங்கலியே!**

தென்பாண்டி நாட்டில் காற்றில் மிதந்த வந்த தனிமை இரக்கப்பாடலிது. இதில் தொல்காப்பிய இலக்கணம் இருக்கிறது. தொல்காப்பியத்தில் இந்தப்பாட்டின் குரலும் இருக்கிறது.